Твій голос на моїй кухні

Не кожна історія має прозвучати в ефірі

Laura Bellini

Твій голос на моїй кухні

Не кожна історія має прозвучати в ефірі

Laura Bellini

ROMANS

ISBN: 9788384904602

ALL-IN Rafał Płonkowski

ЗМІСТ

INTRO 4
Розділ 1 - Голос, який не знав тиші 11
Розділ 2 - Правила за одним столом 23
Розділ 3 - Коли замовкають мікрофони 36
Розділ 4 - Поза робочим часом 46
Розділ 5 - Право на відмову 57
Розділ 6 - Смак першого поцілунку 68
Розділ 7 - Те, що залишається між словами 79
Розділ 8 - Місце, де не потрібно вдавати 90
Розділ 9 - Голоси, які варто зберегти 100
Розділ 10 - Залишся до ранку 111
Розділ 11 - Місце для двох 123
Розділ 12 - Історія, яку я не віддала 134
Розділ 13 - Ціна хорошої ідеї 144
Розділ 14 - Усе, чого ми не сказали 154
Розділ 15 - Історія, яку він не мав права розповідати 165
Розділ 16 - Тиша між вікнами 177
Розділ 17 - Власними словами 185
Розділ 18 - Те, чого він не віддав в ефір 195
Розділ 19 - Історія на моїх умовах 205
Розділ 20 - За нашим столом 216

INTRO

О двадцять третій сорок сім голос незнайомого чоловіка за стіною повідомив, що найважливіші розмови в житті відбуваються за кухонним столом.

Я стояла босоніж на холодній плитці, тримаючи в одній руці ніж, а в другій — половинку лимона. На стільниці лежали сім аркушів, укритих виправленнями, а в духовці допікався пиріг, яким я не збиралася нікого пригощати. Випікання в таку пору було моїм способом давати раду дедлайнам. Замість уявляти собі професійну катастрофу я відміряла борошно. Замість удвадцяте перевіряти пошту збивала яйця.

Того вечора в мене було особливо багато причин щось пекти.

За три дні я мала представити видавництву остаточну концепцію авторської книжки про домашню кухню. Після п'ятнадцяти років редагування чужих рецептів, порятунку невдалих фотосесій і переконування авторів у тому, що склянка борошна не є універсальною одиницею вимірювання, я нарешті отримала шанс поставити власне ім'я на обкладинці книжки.

Береніка Жак. Тридцять сім років. Редакторка кулінарних рецептів, яка могла розпізнати неправильно зазначені пропорції за самим лише запахом тіста, але не могла пояснити власній матері, чому вже два роки не приїжджає на недільні обіди.

Друге, на щастя, не мало потрапити до видавничої пропозиції.

— Домашній стіл — це не предмет меблів, — промовив чоловік за стіною. — Це місце, де люди перестають удавати, ніби тримають усе під контролем.

Я відклала ніж.

— Не всі, — пробурмотіла я.

Мій стіл саме й був місцем, за яким я намагалася повернути собі контроль над усім.

Я жила на другому поверсі старої кам'яниці у вроцлавському Надодже. Вікна кухні виходили на вузьке подвір'я, що відділяло наш будинок від сусіднього. Відстань між вікнами була такою малою, що за багато років я навчилася розпізнавати звички мешканців навпроти. Літня пані на першому поверсі поливала квіти о шостій ранку. Студент із третього поверху грав на гітарі лише тоді, коли до нього хтось приходив. А вже тиждень у квартирі навпроти, просто на рівні мого вікна, хтось облаштовував нічну студію звукозапису.

Спочатку це мені особливо не заважало. Тихий голос, музична заставка, іноді сміх. Усе краще за попереднього мешканця, який щовечора дивився футбольні матчі з таким запалом, ніби особисто відповідав за результат.

Але сьогодні голос говорив про кухні.

Про мої кухні.

І, що найгірше, говорив надзвичайно гарно.

Це відкриття дратувало.

У нього був низький, спокійний тембр і особлива манера робити паузи. Він не поспішав із наступним реченням, наче знав, що хтось по той бік чекатиме на нього. Він не намагався здаватися розумним. Говорив

так, ніби розповідав історію одній-єдиній людині, яка сиділа зовсім поруч.

Я причинила вікно.

Голос стих.

Дві хвилини я працювала в такій бажаній тиші, виправляючи речення про родинні рецепти. А потім зрозуміла, що зовсім не пам'ятаю прочитаного.

Я знову відчинила вікно.

— ...бо іноді найважливішим інгредієнтом виявляється те, чого ніхто не записує в рецепті.

Я закотила очі.

— Наприклад, правильна кількість масла, — сказала я трохи голосніше, ніж збиралася.

По той бік подвір'я запала тиша.

Я завмерла з лимоном у руці.

— Масла? — озвався чоловік.

Я поглянула в бік сусіднього вікна. За склом горіла невелика лампа. Я бачила частину стелажа, мікрофон на кронштейні й чоловічу постать, схилену над столом.

— Саме масла, — відповіла я, бо після того, як уже втрутилася, відступати було б іще незручніше.

Чоловік підвів голову.

— Цікаве тлумачення людської близькості.

— Зате перевірене на практиці.

Я почула сміх. Короткий, здивований, позбавлений радійної вишуканості.

— Я зараз записую передачу, — попередив він.

— А я намагаюся працювати.

— Отже, ми обоє заважаємо одне одному виконувати професійні обов'язки.

— Різниця в тому, що я роблю це на власній кухні.

— Я теж.

Лише тоді я помітила позаду нього кахель і каструлі, що висіли над стільницею. Мікрофон стояв на кухонному столі поряд із горнятком і розгорнутим записником.

Я такого не очікувала. Уявляла собі професійну студію, дороге обладнання й чоловіка, який розмірковує про щирість із приміщення, оббитого акустичними панелями.

Натомість побачила людину, що записувала передачу на кухні, такій самій маленькій, як моя.

— Можна запитати, що ви готуєте? — озвався він.

— Ні.

— Розумію. Професійна таємниця.

— Лимонний пиріг.

— А все ж таки сказали.

— Щоб закінчити розмову.

Він знову засміявся.

Мені слід було зачинити вікно. Відвернутися, дістати пиріг і повернутися до тексту. Натомість я сперлася долонями на підвіконня.

Чоловік підвівся з-за столу й підійшов ближче. На ньому була темна сорочка із засуканими рукавами. У теплому світлі лампи я помітила сивину на скронях і обличчя, яке здавалося радше цікавим, ніж класично вродливим. Він дивився просто на мене, без ніяковості, але й без тієї нав'язливої самовпевненості, яку деякі чоловіки плутали з чарівністю.

— Аріель, — представився він. — Аріель Руґ.

Прізвище здалося мені знайомим.

— Береніка Жак.

— Добрий вечір, пані Береніко.

— Уже майже північ.

— Тоді бажаю вам гарного початку завтрашнього дня.

Я всміхнулася раніше, ніж устигла вирішити, чи хочу цього.

З глибини моєї квартири долинув сигнал духовки. Я повернула голову, а коли знову поглянула у вікно, Аріель усе ще стояв там.

— Пиріг, — нагадав він.

— Знаю.

— Тільки не звинувачуйте мене, якщо він підгорить.

— Я ще не вирішила.

Я дістала форму, поставила її на решітку й кілька секунд розглядала рівну золотаву поверхню. Вийшло. Принаймні одна річ цього вечора вдалася саме так, як я планувала.

Коли я повернулася до вікна, сусід уже сидів перед мікрофоном.

— Можна поставити останнє запитання? — гукнув він.

— Залежить від запитання.

— Для кого ви спекли пиріг?

Я поглянула на порожній стіл. На другу чашку, яку вже кілька місяців тримала в шафці. На телефон, що лежав екраном донизу, аби я не бачила чергового повідомлення від матері.

— Для себе, — відповіла я.

Це прозвучало не так упевнено, як мені хотілося.

Аріель не став нічого коментувати. Просто кивнув.

— Це хороша причина.

Мене здивувало, що він не запитав, чому я сама. Не пожартував про нічні перекуси й не попросив шматочка. Він прийняв мою відповідь так, ніби вона не потребувала жодного виправдання.

Я відійшла від вікна й сіла за стіл.

На першій сторінці мого проєкту стояла робоча назва: «Рецепти, що залишаються». Під нею я записала ідеї розділів, присвячених стравам, які передаються з покоління в покоління. Кожен рецепт мав супроводжуватися короткою історією, але жодна з них не повинна була походити з мого життя.

Я чудово знала, чому обрала саме такий підхід.

Два роки тому я погодилася розповісти одній людині про родинну вечерю, яка змінила все. Мої слова пішли значно далі, ніж мали б. Відтоді я обережно обирала не лише співрозмовників, а й спогади, яким дозволяла прозвучати.

Тепер я хотіла створити щось власне. Книжку, в якій саме я вирішуватиму, що опиниться між обкладинками.

Екран телефона засвітився повідомленням від моєї подруги Марти.

Пам'ятай, завтра о дев'ятій телефонує видавчиня. І, Береніко? Цього разу не віддавай нікому свою історію.

Я прочитала повідомлення двічі.

За вікном Аріель почав новий запис. Цього разу його голос був тихішим, майже інтимним.

— Не все, що сталося за столом, обов'язково потрібно розповідати. Іноді достатньо, щоб хтось сів поруч і по-справжньому вислухав.

Я ще раз підійшла до вікна.

Аріель помітив мене, зняв навушники й вимкнув мікрофон.

— Я заважаю? — запитав він.

У мене була готова розсудлива відповідь. Я могла попросити його закінчувати записи раніше. Могла зачинити вікно, повернутися до проєкту й забути про чоловіка із сусідньої кам'яниці.

Натомість я вказала на мікрофон.

— Ви справді вірите в те, що щойно сказали?

— У кожне слово.

— Навіть якщо історія належить людині, яка зовсім не хоче її розповідати?

Його обличчя посерйознішало. Якусь мить між нашими вікнами було чути лише трамвай, що проїжджав далекою вулицею.

— Тоді потрібно знати, коли перестати ставити запитання, — відповів він.

Я дивилася на нього довше, ніж годилося дивитися на незнайомця.

Мені хотілося йому повірити. А ще більше мене непокоїло те, що я хотіла знову почути його голос.

— А ви вмієте зупинитися? — запитала я.

Розділ 1 - Голос, який не знав тиші

Наступного ранку я виявила, що чоловік із сусідньої кам'яниці мав не лише надзвичайно приємний голос, а й жахливу звичку займати місце в чужих думках.

Була восьма сімнадцять. Я сиділа перед ноутбуком із горнятком охололої кави й востаннє переглядала презентацію для видавництва. На екрані з'являлися фотографії родинних столів, рецептів, записаних від руки, і страв, які мали виглядати так, ніби їх приготувала справжня людина, а не фудстиліст, озброєний пінцетом. Усе було ретельно опрацьовано. Навіть кольори слайдів я підібрала так, щоб вони асоціювалися з теплом домашньої кухні.

І все ж останні п'ять хвилин я розмірковувала над тим, чи справді Аріель Руґ умів переставати ставити запитання.

Попереднього вечора він відповів мені не одразу. Якусь мить дивився на моє вікно, а потім сказав:

— Вчуся.

Після цього побажав мені спокійної ночі й зачинив своє вікно.

Мені слід було вважати розмову завершеною. Натомість я знайшла його прізвище в інтернеті.

Сорок два роки. Ведучий подкастів і автор аудіорепортажів. Вів популярну програму «Між словами», у якій розмовляв із людьми про, здавалося б, звичайні події. Мав репутацію людини, здатної знаходити незвичайні історії навіть у найнепримітніших співрозмовників.

Я також знайшла короткий відеозапис інтерв'ю, яке він дав рік тому.

«Найцікавіше — те, про що люди спочатку не хочуть говорити».

Я вимкнула відео на середині.

Тепер, сидячи за власним столом, я намагалася переконати себе, що це не має жодного значення. Чоловік жив навпроти. Я готувала книжку. Наші життя не мали жодної причини перетинатися.

О дев'ятій зателефонувала видавчиня.

— Береніко, у мене хороша й трохи складна новина, — повідомила Йоанна Мірецька, перш ніж я встигла привітатися.

Йоанна завжди говорила саме так, коли хотіла приховати погану новину під шаром ентузіазму.

— Почни з хорошої.

— Керівництво схвалило концепцію книжки.

На секунду я завмерла.

— Справді?

— Справді. Їм сподобалася ідея родинних рецептів та історій, пов'язаних із їжею. Але вони хочуть потужнішого рекламного старту. Чогось, що дозволить людям познайомитися з тобою ще до виходу книжки.

— Я можу підготувати серію статей.

— Ми думали про аудіоформат.

Я поглянула на вікно.

— Про аудіоформат?

— Коротка програма. Кілька випусків про домашні столи. Розмови, спогади, приготування їжі. Ми маємо контакт із продюсеркою, яка саме шукає подібний проєкт.

На екрані комп'ютера з'явилося нове повідомлення. Йоанна надіслала мені документ під назвою «Столи, за якими ми залишаємося — пропозиція пілотного випуску».

Під назвою програми стояло ім'я ведучого.

Аріель Руґ.

Я заплющила очі.

— Це якийсь жарт.

— Що?

— Нічого. Просто я знаю це прізвище.

— Тим краще. В Аріеля чудові показники. Його продюсерці потрібна людина, яка забезпечить кулінарну достовірність проєкту, а нам потрібне просування твоєї книжки. Ідеальне поєднання.

— Я не погоджуся розповідати про власне життя.

Йоанна зітхнула.

— Ніхто й не каже, що ти мусиш це робити.

— У такому разі хочу, щоб це було зафіксовано письмово.

— Береніко, я розумію твою обережність. Але перш ніж від чогось відмовлятися, зустрінься з ними. Це справді може бути хороша нагода.

Після розмови я ще довго вдивлялася в документ. Термін презентації книжки залишався незмінним. Рішення про її видання також. Програма мала бути

додатковим проєктом, проте від її успіху могло залежати, скільки уваги видавництво приділить моєму дебюту.

Я не любила таких домовленостей. Особливо коли хтось подавав їх як очевидну можливість.

О десятій двадцять я отримала повідомлення з невідомого номера.

«Доброго дня, пані Береніко. Йоанна Мірецька передала мені ваш контакт. Чи можемо поговорити про проєкт? Аріель Руґ».

Я відповіла негайно.

«Можемо. За умови, що цього разу ви не записуватимете розмову».

Відповідь надійшла за кільканадцять секунд.

«Обіцяю. Хіба що ви вимагатимете доказів».

Мені не хотілося всміхатися.

Але я всміхнулася.

Ми зустрілися того самого дня о шістнадцятій у невеликій кав'ярні на вулиці Локетка. Я обрала нейтральне місце, з великими вікнами й столиками, розташованими досить далеко один від одного, щоб можна було розмовляти без сторонніх слухачів.

Я прийшла на десять хвилин раніше. Поклала на стіл записник, телефон і роздрукований проєкт. Підготувала запитання щодо формату, графіка, прав на записи та порядку затвердження матеріалів.

А от до зустрічі з Аріелем при денному світлі я не підготувалася.

Він увійшов точно вчасно, у темних штанах і світлому светрі під розстебнутим пальтом. Був вищим, ніж мені

здавалося, коли я бачила його через вікно. Мав широкі плечі, трохи втомлені очі й волосся, яке, очевидно, укладав пальцями, а не гребінцем.

Він зупинився біля мого столика.

— Пані Береніка?

— Пан Аріель.

— Після нашої вчорашньої розмови через подвір'я мені здається, що ми могли б обійтися без формальностей.

— А мені після вчорашньої розмови здається, що нам варто особливо ретельно їх дотримуватися.

Він усміхнувся й зняв пальто.

— Слушне зауваження.

Сів навпроти, і я помітила, що він не поклав телефон на стіл. Сховав його до кишені ще до того, як замовив каву.

Не знаю, чому я звернула на це увагу. Можливо, тому, що від попереднього вечора думала про мікрофони як про предмети, здатні відібрати в людини більше, ніж вона збиралася віддати.

— Почнімо з головного, — сказала я. — Я не хочу бути героїнею програми.

Аріель трохи відкинувся назад.

— А в якій ролі ви хотіли б брати участь?

— Як редакторка з питань змісту. Я можу опрацьовувати рецепти, розмовляти з учасниками перед записами, перевіряти факти. Можу навіть пропонувати теми. Але не хочу, щоб моє життя стало змістом програми.

— Розумію.

— Це добре.

— Я ще не сказав, що погоджуюся.

Я підвела брови.

— Перепрошую?

— Я хочу створити живу програму. Не набір висловлювань, із яких прибрали всі емоції. Якщо ми запросимо людей поговорити про їжу, мусимо допустити, що вони говоритимуть також про кохання, втрати, сором і речі, які неможливо впорядкувати за рецептом.

— Це не означає, що ми маємо право використати все, що вони скажуть.

— Звісно, ні.

— І все ж ви говорите так, ніби найбільше вас цікавить саме особисте.

Він нахилився вперед, спершись передпліччями на стіл.

— Мене цікавить справжнє.

— Приватність теж справжня.

Якусь мить ми дивилися одне на одного мовчки. Він не відводив погляду й не намагався знешкодити моє заперечення жартом.

— Ви маєте рацію, — нарешті сказав він. — Але для мене хороша програма не може бути рекламою книжки. Вона повинна мати власний сенс. Якщо ми працюватимемо разом, я не можу пообіцяти, що кожне незручне запитання буде вилучене.

— А я не можу пообіцяти, що відповідатиму.

— Цього я якраз і не очікую.

Офіціантка принесла каву. Аріель посунув чашку, звільняючи місце для моєї роздруківки, яка займала майже половину столика.

— Покажете мені свою концепцію?

Наступні кілька хвилин я розповідала про проєкт, намагаючись не звертати уваги на те, як уважно він слухав. Не перебивав. Не поглядав на годинник. Коли я показувала фотографії, схилявся над ними з цікавістю, яку я не могла списати на професійну ввічливість.

Він зупинив палець над фотографією старого дерев'яного столу.

— Чому саме цей?

— Тому що він недосконалий. Видно сліди від гарячого посуду, подряпини, пляму від вина. За ним хтось справді жив.

— А не просто позував для фотографії.

— Саме так.

— Отже, здається, ми хочемо зробити те саме.

Я обережно подивилася на нього.

— Не впевнена.

— Ви хочете показати справжні кухні. Я хочу почути справжні розмови. Це не обов'язково суперечність.

— Поки ми пам'ятаємо, кому належать ці розмови.

Він кивнув.

— Гаразд. Підготуємо правила.

Аріель дістав записник. На першій сторінці було кілька речень, написаних дрібним почерком. Я розгледіла лише уривок: «Стіл як місце пам'яті. Не ностальгія, а вибір того, що залишається».

Нижче стояло слово «мовчання», підкреслене двічі.

— Почнемо з трьох пробних розмов, — запропонував він. — Без публікації. Перевіримо, чи працює формат.

— І чи здатні люди зберегти в розмові з вами хоч якусь таємницю.

Він тихо засміявся.

— Ви справді вважаєте мене загрозою?

— Я вважаю вас людиною, яка професійно заробляє на чужих історіях.

— Досить суворе визначення.

— Але не зовсім хибне.

Він якусь мить придивлявся до мене, а потім закрив записник.

— А ви професійно виправляєте чужі рецепти. Автори завжди в захваті, коли ви кажете їм, що вони щось зробили неправильно?

— Зазвичай ні.

— І все ж ви це робите.

— Бо інакше в читача не вийде пиріг.

— Отже, ми обоє віримо, що іноді потрібно сказати людині щось неприємне.

Мені не сподобалося, що його аргумент був розумним.

Іще менше сподобалося, що він вимовив це з усмішкою, у якій не було ані натяку на тріумф.

О сімнадцятій тридцять ми вийшли з кав'ярні. Над Вроцлавом збиралися хмари, а повітря пахло мокрою бруківкою. Ми йшли в одному напрямку, адже наші кам'яниці розділяло лише невелике подвір'я.

— Можна запитати, чому ви вирішили написати власну книжку лише тепер? — озвався Аріель.

— Тому що раніше була зайнята створенням книжок для інших людей.

— Це професійна відповідь.

— А ви очікували особистої?

— Мені було цікаво.

— Цікавість не завжди є достатньою причиною ставити запитання.

Він прийняв зауваження без заперечень.

Ми проминули маленьку пекарню, звідки долинав запах свіжого хліба. Він зупинився біля вітрини, але всередину не зайшов.

— Знаєте, що зацікавило мене у вашій ідеї? — запитав він.

— Сподіваюся, якість рецептів.

— Також. Але передусім те, що ви не намагаєтеся нікого переконати, яким має бути ідеальний дім.

Я поглянула на нього.

— Я не вірю в ідеальні домівки.

— Я теж.

Він сказав це спокійно, але щось у його голосі змусило мене не запитувати чому.

Біля брами нашої кам'яниці ми зупинилися. Аріель показав на сусідній будинок.

— Якби я знав, що ви живете так близько, запропонував би зустрітися за кухонним столом.

— Це було б надто буквально.

— Зате економніше.

— І менш нейтрально.

— Нейтральність для вас дуже важлива?

Я на мить замислилася.

— Важливо, щоб я сама могла вирішити, коли вона перестає бути потрібною.

Аріель посерйознішав.

— Це справедлива умова.

Я не знала, чи він досі говорив лише про роботу.

Перш ніж я встигла відповісти, у кишені його пальта задзвонив телефон. Він глянув на екран і на мить стиснув губи.

— Мушу відповісти. Продюсерка.

Він відійшов на кілька кроків. Я не підслуховувала, але помітила, як його невимушена постава стала напруженішою. Розмова тривала недовго. Коли він повернувся, на обличчі вже з'явився ввічливий, професійний вираз.

— Нам призначили дату презентації концепції пілотного випуску, — сказав він. — За два тижні.

— Так швидко?

— Швидше, ніж я планував.

— А якби я відмовилася брати участь?

— Мені довелося б знайти інше рішення.

Він сказав це без жодного шантажу. І все ж я раптом відчула тягар рішення, якого ще не ухвалила.

— Завтра надішлю вам пропозицію правил, — повідомила я.

— Добре.

— І я не хочу більше жодних нічних записів, які чути в моїй квартирі.

Він усміхнувся.

— Ось це можу пообіцяти просто зараз.

Якусь мить ми стояли одне навпроти одного в прохолодному післяобідньому повітрі. Зблизька я бачила дрібні зморшки біля його очей і невеликий шрам на підборідді. Він не мав обличчя людини, яка завжди знає, що сказати. Радше людини, яка навчилася терпляче шукати правильні слова.

— Береніко, — тихіше промовив він.

Уперше він назвав мене на ім'я без жодного формального звертання.

— Так?

— Я не хотів би, щоб наша співпраця почалася з переконання, ніби я збираюся щось у тебе відібрати.

Я відповіла лише за мить.

— Тоді, будь ласка, нічого в мене не відбирай.

Він кивнув.

Ми розійшлися до своїх брам.

Увечері я отримала від нього повідомлення.

«Надсилаю робочий опис програми. І одне запитання, не пов'язане з роботою: лимонний пиріг вдався?»

Я відкрила вкладений файл. На першій сторінці стояла назва: «За одним столом».

Під нею було написано: «Розмови про те, що люди зберігають, а про що вирішують розповісти».

Я перечитала речення кілька разів.

Потім відповіла:

«Пиріг вийшов ідеальним. Щодо програми, нам іще багато чого потрібно узгодити».

Його відповідь з'явилася майже відразу.

«Найкращі речі потребують часу».

Я поглянула на порожню кухню. На другу чашку, що від ранку стояла на сушарці. На вікно, за яким ще не горіло світло.

Уперше за довгий час тиша не здавалася мені лише тим, чого я потребувала.

Я замислилася, чи не почала випадково чекати ще й на те, щоб хтось її порушив.

Розділ 2 - Правила за одним столом

У п'ятницю вранці я надіслала Аріелю документ під назвою «Умови співпраці».

Він складався з чотирьох сторінок.

Марта, якій я показала його раніше, прочитала все під час нашого щотижневого сніданку в маленькій кав'ярні неподалік площі Бема. Закінчивши, вона відклала телефон і подивилася на мене із сумішшю захоплення й веселощів.

— Береніко, ти не підготувала правила. Ти написала конституцію.

— Я хотіла уникнути непорозумінь.

— У шостому пункті, третьому підпункті, ти забороняєш використовувати випадково почуті висловлювання.

— І правильно.

— У восьмому пункті визначаєш процедуру видалення записів.

— Теж правильно.

— А в десятому зазначаєш, що жодна зі сторін не може трактувати мовчання як згоду.

— І що тут смішного?

Марта відклала телефон.

— Нічого. Смішно те, що ти вже десять хвилин розповідаєш мені про його голос, очі й манеру слухати, а потім показуєш документ, яким намагаєшся застрахуватися від закоханості.